

L. Frank Baum

VRĂJITORUL DIN OZ

Traducere din engleză
de Ana Alfianu

Ilustrații de Iacob Desideriu

HUMANITAS
25
JUNIOR

CUPRINS

Cicloulul	5
Întâlnirea cu munchkinezii	10
Cum l-a salvat Dorothy pe Sperie-Ciori	17
Pădurea întunecată	23
Dorothy se întâlnește cu Omul de Tinichea	28
Leul cel fricos	35
Călătoria spre Marele Oz	40
Câmpul cu maci otrăvitori	46
Regina șoarecilor de câmp	52
Paznicul Porții	57
Orașul de Smarald	64
Vrăjitoarea cea rea de la Apus	74
Salvarea	85
Maimuțele înaripate	90
Adevărul despre marele și înfricoșătorul Oz	96
Magia Marelui Șarlatan	104
Balonul cu aer cald	108
Drumul spre miazăzi	113
Atacul copacilor luptători	118
Țara oamenilor de porțelan	122
Regele tuturor sălbăticiunilor	128
În Țara Quadlingilor	132
Glinda, Vrăjitoarea cea bună	136
Din nou acasă	141

CICLONUL

Dorothy locuia în Kansas, în mijlocul preriilor nesfârșite, împreună cu unchiul Henry, care era fermier, și cu mătușa Em, soția lui. Casa în care stăteau era mică, fiindcă lemnul necesar pentru construcție trebuia adus cu căruța de foarte departe. Patru pereți, o podea și un acoperiș alcătuiau o cameră, și în camera aceasta se găseau o mașină de gătit ruginită, un bufet pentru vase, o masă, trei-patru scaune și paturile – cel mare, al unchiului și al mătușii, într-un colț, cel mic, al lui Dorothy, în altul. Casa nu avea nici pod, nici pivniță, doar o scobitură săpată direct în pământ, numită „pivnița pentru ciclon“, unde familia se putea adăposti când se isca una dintre acele

tornade devastatoare care nimiceau totul în calea lor. În scobitura asta se ajungea printr-un chepeng din mijlocul podelei, de unde cobora o scară până în groapa mică și întunecată.

Când Dorothy stătea în pragul casei și se uita de jur împrejur, ochii ei nu întâlneau decât întinderea nesfârșită a preriei cenușii, oriunde și-ar fi întors privirea. Niciun copac, nicio altă casă nu întrerupeau monotonia nesfârșită a câmpiei care se unea cu cerul. Razele soarelui mistuiseră pământul arat, prefăcându-l într-o uscăciune cafenie, străbătută de crăpături. Nici măcar iarba nu era verde, pentru că soarele pârjolise vârfurile firelor lungi, făcându-le să

capete aceeași culoare pământie care se zărea peste tot. Cândva, demult, casa fusese zugrăvită, dar vopseaua se coșcovise din cauza arșiței și a ploilor, așa încât era și ea la fel de cenușie și de spălăcită ca peisajul.

Când mătușa Em venise să locuiască aici, era o soție tânără și drăguță, dar soarele și vântul o schimbaseră și pe ea. Îi răpiseră sclipirea din ochi, lăsându-i în loc o culoare cenușie, posomorâtă, și îi șterseseră trandafiriul din obraji și de pe buze, care rămăseseră uscate și terne. Acum era doar o femeie slabă și uscățivă, care nu zâmbea niciodată. Când sosise Dorothy – care era orfană –, mătușa Em tresărise cu putere auzind râsul fetiței, și, de fiecare dată când glăsciorul ei vesel ajungea la urechile mătușii, aceasta țipa ușor și-și ducea speriată mâna la piept. Chiar și acum o privea nedumerită, uimită că fetița e în stare să găsească ceva amuzant pe lumea asta.

Nici unchiul Henry nu râdea vreodată. Muncea din greu din zori până-n noapte și nu știa deloc ce-i aceea bucurie. Era și el cenușiu, de la barba lungă până la bocancii tociți – un om serios, sobru și scump la vorbă.

Cel care o făcea pe Dorothy să râdă și să nu ajungă și ea cenușie ca lumea dimprejur era Toto. Toto nu era câtuși de puțin cenușiu. Era

un cățel mic și negru, cu blana lungă și mătăsoasă, și cu ochii ca două boabe întunecate, care sclipeau vesel de-o parte și de alta a boticului haios. Toto se zbenguia cât era ziua de lungă, iar Dorothy zburda alături de el și-l îndrăgea nespus.

Astăzi însă, Toto și Dorothy nu se jucau ca de obicei. Unchiul Henry ședea în prag și se uita îngrijorat la cer, care era chiar mai plumburiu ca de obicei. Dorothy, cu Toto în brațe, i se alătură și privi la rândul ei cerul, în vreme ce mătușa Em spăla vasele.

De departe, dinspre miazănoapte, se auzi vaierul slab al vântului, iar unchiul Henry și Dorothy văzură cum firele lungi de iarbă se aplecau, valuri-valuri, în fața furtunii care se apropia. Apoi se auzi un șuiert ascuțit, care gonia dinspre miazăzi, și, când se uitară mai bine, văzură că și într-acolo iarba se zburlise toată.

Unchiul Henry sări brusc în picioare.

— Vine ciclonul, Em! strigă el către soția lui. Mă duc să văd de animale!

Și, spunând acestea, porni în fugă spre șopronul unde țineau vacile și caii.

Mătușa Em lăsă totul baltă și veni la ușă. Dintr-o singură privire își dădu seama de pericolul care se apropia.

— Repede, Dorothy! strigă ea. Fuga în adăpost!

Toto sări din brațele lui Dorothy și se ascunse sub pat, iar fetița porni după el cu gândul să-l scoată de acolo. Mătușa Em, speriată din cale-afară, smuci dintr-o mișcare chepengul din podea și se năpusti pe scară în jos, spre adăpostul îngheșuit și întunecat. În cele din urmă, Dorothy îl prinse pe Toto și tocmai se pregătea s-o urmeze pe mătușa Em, când, pe la jumătatea drumului, vântul scoase un șuierat înspăimântător și casa se cutremură atât de tare, încât fetița își pierdu echilibrul și se prăvăli la podea.

Iar apoi se petrecu un lucru de neînchipuit.

Casa se roti de câteva ori, după care se desprinse de sol și se înălță încet, învârtējindu-se în aer. Lui Dorothy i se păru în clipa aceea că se află într-un balon cu aer cald.

Vântul de miazănoapte și cel de miazăzi se întâlniseră chiar în locul unde se afla casa, care se nimeri astfel tocmai în inima tornadei. Aerul din miezul urgiei este de obicei potolit, însă de data asta presiunea cu care vântul apăsa casa din toate părțile o făcu să se înalțe tot mai sus și mai sus, până ce ajunse deasupra ciclonului. Casa rămase acolo, și, ușoară ca un fulg, fu purtată la o depărtare de multe, multe mile.

Întunericul era de nepătruns și vântul gemea înfiorător, cu toate acestea, Dorothy își dădu seama că se descurca destul de bine în călătoria asta. După ce trecură primele vârtejuri, și după ce casa se aplecă odată rău de tot, mai-mai să se răstoarne, fetița se simți legănată ușor, ca un prunc în leagăn.

Lui Toto însă nu-i plăcea deloc treaba asta. Alerga de colo-colo prin cameră, lătrând din toate puterile, însă Dorothy rămase cuminte pe podea, așteptând să vadă ce avea să se întâmple mai departe.

La un moment dat, Toto se apropie prea mult de chepeng, care rămăsese deschis, și căzu. Mai întâi, fetița fu convinsă că l-a pierdut pentru totdeauna, dar, o clipă mai târziu, văzu cum prin deschizătură se ițește una din urechile cățelului, pentru că presiunea aerului îl ținea pe loc și nu-l lăsa să cadă în gol. Atunci se duse pe brânci până la gaură, îl prinse pe Toto de ureche și-l trase înapoi în cameră, după care închise trapa, ca să nu se mai întâmple așa pățanii.

Trecură astfel mai multe ore, și treptat teama lui Dorothy se risipi. Totuși, fata se simțea tare singură, iar vântul care o împresura urla cu atâta furie, încât fetița aproape că asurzise. La începutul călătoriei se întrebuse dacă nu cumva o să fie

făcută mii de fărâme atunci când casa se va prăbuși la pământ, dar, pe măsură ce orele treceau fără nicio întâmplare îngrozitoare, încetă să se mai îngrijeze și hotărî să rămână calmă și să vadă ce-i va aduce ziua de mâine. În cele din urmă se împletici

pe podeaua mișcătoare până ce ajunse la pat și se întinse sub pătură, urmată de Toto, care se cuibări lângă ea. Și, în ciuda casei care se legăna întruna și a vântului care urla și gemea din răspuțeri, Dorothy închise ochii și în curând adormi buștean.

ÎNTÂLIREA CU MUNCHKINEZII

Dorothy se trezi cu o smucitură bruscă și atât de puternică, încât, dacă nu s-ar fi aflat pe patul moale, probabil că s-ar fi lovit. Însă, așa cum stăteau lucrurile, zdruncinătura îi tăie respirația și o făcu să se întrebe ce se întâmplase, în vreme ce Toto își ascunse boticul umed și rece în obrazul ei și scoase un scheunat plin de jale. Fetița se ridică în capul oaselor și băgă de seamă că legănatul încetase și casa stătea acum nemișcată. Întunericul se risipise și el, iar lumina puternică a soarelui pătrundea prin fereastră, inundând camera. Sări din pat și, cu Toto pe urmele ei, alergă la ușă și o deschise.

Priveliștea minunată care i se dezvălui dinaintea ochilor măriți îi smulse un strigăt de uimire.

Cicloul așezase casa la loc pe pământ, cu multă blândețe (pentru un ciclon), în mijlocul unui ținut încântător, cu pajiști verzi, unde se înălțau pomi falnici, încărcăți de fructe mari și ispititoare. Peste tot se zăreau flori splendide, iar păsările cu penaj strălucitor, de o frumusețe rară, ciripeau și zburătăceau prin tufe și printre ramurile copacilor. Ceva mai încolo, un pârâu zorea sclipind la vale între malurile verzi, iar susurul lui i se păru foarte înviorător lui Dorothy, care locuise atâta vreme în preiiile aride și cenușii.